

Днес подписах капитулация. Ще работя като помощник-куриер в ЗУКИД, Съюзното Заведение за ускоряване и координация на интелектуалните дейности, голямо учреждение на "Славия", за което никой, та дори и онези, които работят в него с години, няма да могат със сигурност да кажат с какво се занимава. Ще разнасям кореспонденцията из града. Значи, с мене е свършено! Продадох свободата си заради Лола и бебето, което очакваме. Но това дете ще се измъкне! Ще има всичко, което заслужава. Доброволно ще послужа като гориво за ракетата, с която ще се издигне нависоко, нависоко... Повече не можех да гледам как Лола от ден на ден все повече крее. Лекарят каза, че са й необходими месо, салати, пресен агнешки дроб, много плодове... Самозалъгах се с прозрачни хитрости; всяка сутрин излизах из града, сякаш отивам на работа. Бръснях се, обличах се, пиех сутрешното си кафе с Лола, целувах я по челото и се отправях пеша, за да си спестя от тролейбуса. Какво правех ли? Отбивах се при работещи приятели, пиших молби и стоях на опашки пред безброй врати, след което се връщах в нашата квартира с малко пари, които изкопчвах от познати. Така вече не вървеше. Допрях самото дъно. Неочаквано ми помогна човек, чието име дори не знаех. Философа! Познавах го бегло от Факултета, където няколко години правеше кафе за студенти и преподаватели и така се издържаше. Минаваше за гениален хиромант. В миниатюрната му чайна в мансардата на Философския факултет не можеше да се стъпи от красавици, които изпиваха безброй кафета в очакване да дойде вдъхновението на Философа, за да им гледа на обрънатата чаша или длан. "Не е да не разбирам изобщо нищо от хиромантия – призна ми той веднъж, – научих по нещичко оттук и оттам, най-много от "Вечния календар", но

не е там работата: нямаш си понятие колко обичат да слушат за себе си хората! Обикновено им предсказвам приятни неща, а за да звучат колкото се може по-убедително, прибавям някоя безобидна болест или по-незначителен недостатък, всъщност положителна черта, която се среща у всекиго. Наблягам на изключителната линия на успеха, таланта или непрекъснатата линия на живота, а у някои откривам, дори и Соломоновата звезда или Лунния пръстен! Когато не открива нищо подходящо, все още на разположение остава Венериният хълм, изключителната еротичност, таланта за любов... Кой го няма?"

Имах късмет, че се натъкнах на него в "Руския цар", където всяка сутрин около десет часа се събират двадесетина белградски куриери от най-големите учреждения и предприятия. Вместо всеки от тези нещастници да обикаля двадесетина сгради, пръснати из целия град, те просто си разменяха кореспонденцията, изпиваха по някоя чашка и отиваха да си вършат личната работа; някой на сутрешна прожекция, някой у дома си или на Калемегдан. Живееха като богове! Като ме видя в окаяно състояние, целия мокър, защото невнимателно се бях приближил до края на тротоара, та един тролейбус ме заля с истински порой мръсна вода, Философът се съжали над мене заради състоянието ми и ме попита какво ми се иска да работя. Когато на човек са му мокри краката през ноември, готов е на всичко. "Мисля, че имам; нещо за теб..." – каза той и ме заведе в ЗУКИД, където безспорно беше най-любимата личност. След два дена отидох на работа, сух и изгладен. Но преди да се впусна в описание на дните си в това омагьосано ведомство, трябва да разкажа как Философът попаднал в него. Този разказ, значи, заслужава да бъде отбелязан...

